కథా కౌముది

శ్రీ ప్లవ నామ సంవత్సర ఉగాది సందర్భంగా
వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా వారు నిర్వహించిన
26 వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల పోటీ లో
'నా మొట్టమొదటి కథ' విభాగంలో బహుమతి పొందిన కథ

"ఇంత సౌఖ్యమని నే చెప్పజాల"

రవి మంత్రిప్రగడ (Dublin, Ireland)

'ఈ మనసు మహా మొండిది సుమా!

యాంత్రికంగా బ్రతకడానికి మనుషుల్ని ఒప్పించినంత సులువు కాదు,ఈ మనసుని ఒప్పించడం.

ఊహల్లోనే ఉంటా అంటుంది,గతంలోనే తన ఉనికి అంటుంది.

కృత్రిమంగా ఉన్న మన ఎడారి జీవితంలోకి ఒక చల్లని మేఘాన్నిపరిచయం చేస్తుంది,

అది యాదృచ్ఛికం అని నమ్మబలుకుతుంది.

తన గుర్తుల మరీచికలని మిగిల్చి,రెప్ప పాటులో కరిగిపోతుంది ఆ మేఘం.

మనసు మాత్రం ఆ మేఘం తెచ్చిన చిరుజల్లులతో తనని తాను క్షణకాలం మర్చిపోతుంది.

మనుషుల్ని మళ్ళీ కొత్తగా పుట్టేలా చేస్తుంది.

మనం మరికొన్ని రోజులు బ్రతకడానికి సిద్ధం చేస్తుంది.

జీవితం మారదు.కానీ మనకే తెలియని ఉత్సాహాన్ని,ధైర్యాన్ని ఇస్తుంది!!!'

'ప్రయాణీకులకు విజ్ఞప్తి...రైలు నంబరు 12728,హైదరాబాద్ నుండి ఖాజీపేట్,విజయవాడ మీదుగా విశాఖపట్టణం వెళ్ళవలసిన గోదావరి సూపర్ ఫాస్ట్ ఎక్స్‌ప్రెస్ ఒకటవ నంబరు ప్లాట్ ఫామ్ నుండి బయలుదేరుటకు

సిద్ధంగా ఉన్నది.' మీరు విన్నా వినకపోయినా చెప్పడం నా బాధ్యత అన్నట్టు మూడు భాషల్లోనూ వరసగా అరిచి చెప్పింది ఆటోమేటెడ్ రైల్వే అనౌన్సర్.

'త్వరగా నడువ్...మొద్దూ. రైలు కదిలిపోతుంది.'ఆమెని లాక్కెళుతున్నట్టు పెద్ద పెద్ద అంగలతో వేగంగా నడుస్తున్నాడు భర్త.

'కొంచెం మెల్లగా నడవండీ...' కాళ్లకి అడ్డుపడుతున్న చీరని పైకి లాక్కుంటూ అతని వెనక పరిగెడుతున్నట్టు నడుస్తోంది ఆమె.

'ప్రయాణాల్లో కూడా ఈ వెధవ చీరలెందుకు?'ఏ పంజాబీ డ్రెస్సో వేసుకుని చావక..'విసుక్కున్నాడు.

'అత్తయ్యగారికి నచ్చదు కదండీ..'అంది పుస్తకాల కొట్టు వైపు చూస్తూ,అడిగితే మళ్ళీ ఎక్కడ తిడతాడో అనుకుని.

'వీటికేం తక్కువ లేదు.ఆ కాడికి మేమంటే ఏదో పెద్ద భయమున్నట్టు.బస్సులో వెళ్లి ఏడవమంటే వాంతులు అదీ ఇదీ అని వంకలు.' వచ్చే పోయే జనాల్ని తప్పించుకుంటూ కాస్త ఖాళీగా ఉన్న బోగీ కోసం వెతుకుతున్నాడు.

'జనరల్ ఇటు పక్క అనుకుంటా అండీ..'వెనకకు చూపించింది,జారిపోతున్న బ్యాగ్ ని భుజం మీదకి లాక్కుంటూ.

'నాకు తెలీదా? చూసావా ఎంత జనమో? నువ్వెళ్ళి జనరల్ లో కూచుంటే ఏ దొంగ వెధవో అర్ధరాత్రి వేళ ఆ మెళ్ళో ఉన్న సూత్రాలతాడు కాస్తా లాక్కెళ్లిపోతాడు.నీకసలే పడుకుంటే ఒళ్ళు తెలీదు.'

'ఈ బోగీ కొంచెం ఖాళీగా ఉన్నట్టుందండీ..'వినిపించుకోలేదతను.

'అందులో బొత్తిగా ఆడవాళ్లు లేరు.ఇదిగో ఇందులో ఎక్కు.త్వరగా.'ట్రైను తలుపు దగ్గర కంబీని పట్టుకుని, రిజర్వేషన్ బోగీలో ఆమెని ఎక్కించేసాడు.రైలు మెల్లగా కదిలింది.

'ఏవండీ పిల్లలు జాగ్రత్త.చిన్నది నిద్రలో పక్క తడిపితే విసుక్కోకండి.'చేతిని పట్టుకుంది.

'ఎన్నిసార్లు చెప్తావ్?వెధవ నస.టీసీ వస్తే అత్యవసరం ఉండి బయల్దేరాను,సీటు దొరకలేదని చెప్పు.ఫైన్ కట్టమంటే వచ్చే స్టేషన్లో దిగిపోతా అని చెప్పు.ఆడవాళ్లే కాబట్టి ఏవనరు.'సీటు దొరికితే నిద్రపోకు.బండి ఎక్కడా ఎక్కువ సేపు ఆగదు.' కంబీని వదిలేస్తూ ఆమె చేతిని కూడా విడిపించుకున్నాడు.

'ఫోన్ చేస్తూ ఉండండీ.'

'ఉద్యోగం మానేసి వచ్చేయమంటావా పోనీ?' కోపంగా గసిరి వెనక్కి తిరిగాడు.

'ఏవండీ...టిక్కెట్టు మీ జేబులో ఉండిపోయింది.'గట్టిగా అరిచింది.అప్పటికే రైలు ప్లాట్ఫారం దాటేసింది.

నాంపల్లిలో ఓ మాదిరి జనాలతో బయల్దేరిన రైలు సికింద్రాబాద్ వచ్చేసరికి ప్రయాణీకుల యాత్రాబస్సులా నిండిపోయింది.

'నాకెప్పుడూ సెకండ్ ఏసీ లో వెళ్లడం అలవాటండీ.ఏదో తప్పక ఇలా స్లీపర్ ఎక్కాను.వేసవికాలంలో ప్రయాణం చాలా విసుగండీ బాబూ..' కూలింగ్ గ్లాసు తీసి చెమటను తుడుచుకుంటూ చెప్తున్నాడు ఒకాయన.

'ఈ బండి నా పెళ్ళైన కొత్తల్లో మొదలెట్టారు తెలుసా?మొదటి పెళ్లిరోజునాడు రైల్లో ఇసాపట్నం తీసుకెళ్లాడు మీ తాత.' మురిపెంగా చెప్తోంది ఒక పెద్దావిడ.

'ఈ సీట్లో ఎవరైనా ఉన్నారాండీ?'ఖాళీ సీటుకోసం వెతుక్కుంటూ వచ్చి అడిగింది ఆమె.

'....'పైకి వేలు చూపించాడు అతను.మొహం మీద తడి తువ్వాలు కప్పుకుని గురక పెట్టి పడుకున్నాడో మనిషి.

'ఓహ్..'నిరుత్సాహంగా కిక్కిరిసిన కంపార్ట్మెంట్ అంతా మళ్ళీ వెతికింది చోటు కోసం.

'ఆయన ఇప్పట్లో లేచేలా లేడు.మీరు కావాలంటే కూర్చోండి.'మరోసారి పైకి చూసి నిర్ధారించుకున్నట్టు చెప్పాడు.

'థాంక్స్..'బ్యాగ్ ని సీటు కింద పెట్టి కూర్చుంది.

గ్రీష్మ తాపం ఇంకా చల్లారలేదు.కిటికీలోంచి బైటికి చూస్తోంది.అలసట వలనో,ఆలోచనల బరువువలనో గానీ ముఖం వాడినట్టు తెలుస్తోంది.సంధ్య సూరీడు వెళ్ళడానికి మొరాయిస్తూ ఆమె ముఖం పై చురుక్కుమని చల్లని నిప్పులు కురిపిస్తున్నాడు. ఆమె కళ్ళలో సన్నని కన్నీటి పొర.చాలా సేపటి నుండి ఇది చూస్తున్న అతను,తను చదువుతున్న పుస్తకాన్ని యధాలాపంగా ఎండకి అడ్డుపెట్టాడు. కసురుకుంటూ వెనుదిరిగాడు సూరీడు.ఆమె గమనించే స్థితిలో లేదు.

'వాటర్ బాటిల్....అక్కా..వాటర్ బాటిల్ కావాలా?'మొహం మీద బాటిల్ పెట్టి అడిగాడు కుర్రాడు.ఈ లోకం నుండి వచ్చిన ఆమె వద్దని చేత్తో సైగ చేసింది.ఏదో గుర్తొచ్చినట్టు ఫోన్ తీసి చూసుకుంది.ఏడు మిస్డ్ కాల్స్ ఉన్నాయి.ఖంగారుగా కాల్ చేసింది.

'హలో...చెప్పండి.ఫోన్ సైలెంట్ లో ఉంది చూస్కోలేదండీ.'

'...'అవతల గొంతు అరుస్తున్నాడో తిడుతున్నాడో గానీ గొంతు గట్టిగానే వినిపిస్తోంది.

'మీరే కదండీ టికెట్ నా దగ్గరుంటే పడేస్తా అని,రైలెక్కే ముందు గుర్తు చెయ్యమన్నారు?' నెమ్మదిగా అంది, ఫోన్ వాల్యూమ్ తక్కువ ఉందో లేదో అని మరోసారి చూసుకుంటూ.

'...'ఏదో అరిచి ఫోన్ పెట్టేసింది అవతలి గొంతు. నిట్టూర్చి ఫోన్ బ్యాగ్ లో పెట్టేసింది,స్విచ్ ఆఫ్ చేస్తూ. ఒంటరి ప్రయాణాలు కొన్ని సార్లు భారంగా ఉంటాయి.ఈ సారి ఆ భారానికి భయం తోడైంది.బోగీ అంతా ఒకటే గోల గోలగా ఉంది.

'ఈ పుస్తకం మీరు చదివేస్తే ఇస్తారా?'

'ఆ..తీస్కోండి.'

'థాంక్యూ.'గబగబా పేజీలు తిప్పి ఆఖరి పేజీ దగ్గర ఆగింది ,'పెన్ను ఇస్తారా?' సైగ చేసింది అతని జేబుని చూపిస్తూ.పెన్ను ఇచ్చాడు ఫోన్లో పాటలు వింటున్న అతను.

'టీసీ వస్తే ఏం చెప్తారు?' ఇంకాసేపట్లో ఏదో స్టేషన్ వస్తుందనగా అడిగాడు.

'...'మీకెలా తెలుసు అన్నట్టు చురుక్కుమని చూసింది.

'సారీ..మీరు ట్రైన్ ఎక్కినపుడు ఎవరినో అడుగుతున్నారు కదా?నేను ఇటు వైపు తలుపు దగ్గర ఉన్నాను.'

'మ్..మా ఆయన...టికెట్ ఇవ్వడం మర్చిపోయాడు.'

'మరిప్పుడెలా?ఫైన్ కట్టేస్తారా?'

'సీటు ఇస్తా అంటే ఆలోచిస్తాను.అయినా ఏమైతే అదే అవుతుంది.చూద్దాం.ఏదో నమ్మకం అంతే.'పజిల్ సగం సగం గడులు నింపేసి పెన్నుని అతనికి ఇచ్చేసింది.

'మీకు ధైర్యం ఎక్కువే.'అన్నాడు జేబులో పెట్టుకుంటూ.

'ధైర్యానికి డబ్బులు అక్కర్లేదు కదండీ.' మొదటిసారి నవ్వింది.

రైలు ఖాజీపేట దాటింది.

'కుదరదయ్యా.నేనేం చెయ్యలేను.రిజర్వేషన్ లేకపోతే వచ్చే స్టేషన్ లో దిగి జనరల్ లోకి వెళ్లిపో.మళ్ళీ నిన్ను ఇక్కడ చూస్తే ఫైన్ రాసేస్తాను...సార్ మీ టికెట్.'రుసరుసలాడి పోతున్నాడు టీసీ.అతని వెనక నలుగురైదుగురు కుర్రాళ్లు,సీటు కోసం వెంటపడుతుంటే విసుక్కుంటూ టిక్కెట్లు చెక్ చేస్తున్నాడు.

'సైడ్ లోయర్ అండీ..'టికెట్ చూపించాడు అతను.

'మ్..అమ్మా మీది?బాబూ లేవండి టికెట్ చూపించండి...'పైన పడుకున్న మనిషిని తట్టి లేపాడు.

'....'తనని కాదన్నట్టు బయటకు చూస్తున్న ఆమె ఏం చేస్తుందా అని ఆత్రంగా చూస్తున్నాడు అతను.

'అమ్మా...'గట్టిగా పిలిచాడు టీసీ.ఆమెలో చలనంలేదు.

'ఆవిడ ...'ఏదో చెప్పబోయాడు అతను.

'సార్..మీ వైఫా? కళ్ళు తెరిచి నిద్రపోతున్నట్టున్నారు.RAC యా?సీట్లు లేవు.మీరిద్దరూ సద్దుకుంటా అంటే నాకేం అభ్యతరం లేదు.'చెప్పేసి వెళిపోయాడు టీసీ.కాసేపు నిశ్శబ్దం.కొంగు నోటికి అడ్డుపెట్టుకుని వస్తున్న నవ్వుని ఆపుకుటోంది ఆమె.

'అలా ఎలా కూర్చున్నారు?మీకు భయం వెయ్యలేదా?'టీసీ వెళ్ళాడో లేదో అని చూసుకుంటూ అడిగాడు.

'వెయ్యలేదా?రైలు చప్పుడు కన్నా గట్టిగా కొట్టుకుంది నా గుండె...'

'ఇందాకే ధైర్యం,డబ్బులు అని ఏదో అన్నారు?'

'వాటన్నిటికన్నా పెద్దది ఒకటి ఉంది.పరువు అని,కనిపించని బరువు.ఎందుకు మోస్తామో తెలీదు.'

'పోనీలెండి.గండం గట్టెక్కింది.'

'ఏమీ అనుకోకండి.సారి.సిగ్గుగా ఉంది నాకు.కానీ మరో దారి లేదు.'

'ఫరవాలేదు.'

ఖమ్మంలో రెండు నిమిషాలు ఆగినప్పుడు దిగి ఏదైనా తినడానికి కొనుక్కుందాం అని వెతికాడు అతను.కానీ అతనికి కావాల్సింది దొరకలేదు.

'మీ భోజనం?'అడిగింది,తన తెచ్చిన చపాతీల పొట్లం తెరుస్తూ.

'ఇక్కడేం బాలేదండీ.విజయవాడ లో చూస్తాను.'

'ఎందుకు?నేను ఎక్కువ తెచ్చాను.'అతనిచ్చిన పుస్తకం మధ్యపేజీ చించి రెండు చపాతీలు వేసింది.కొద్దిగా మాడి అట్టల్లా ఉన్నాయి అవి. కూర డబ్బా తెరవగానే గుప్పుమంది వాసన.

'థాంక్యూ...'అందుకోబోయాడు.

'అయ్యో....వేడిగా ఉన్నప్పుడు ఖంగారులో మూత పెట్టేసాను.కూర పాడైపోయింది.ఈ పూట నాక్కూడా పస్తే.'జాలిగా అతని వంక చూసింది.

'....'కళ్ళు పెద్దవి చేస్తూ భుజాలెగరేసాడు.

తెచ్చిన భోజనం చెత్తకుప్పలో పడేసింది.ఫోన్ స్విచ్ ఆన్ చేసి,రెండు నిముషాలు ఆలోచించి డయల్ చేసింది.

'ఏవండీ...పిల్లలేం చేస్తున్నారు?తిన్నారా?నేను లేనని ఏమైనా బెంగ పెట్టుకున్నారా?'

'...'ఏదో వెటకారంగా మాట్లాడుతున్నట్టు కొద్దిగా వినిపిస్తోంది అవతలి గొంతు.

'అత్తయ్య ఏమైనా ఫోన్ చేశారా?కాలు ఎలా ఉందిట?సిమెంటు కట్టు కట్టారంటనా?నేను చేస్తే తియ్యలేదు ఫోను.'

'...'పొడిపొడిగా వినిపిస్తున్నాయి అవతలి మాటలు.

'సరే.ఎక్కువ సేపు టీవీ దగ్గర కూర్చోకుండా తొందరగా పడుకోండి.పక్కన ఎవరూ లేకపోతే పిల్లలు మధ్యలో లేచి ఏడుస్తారు.టీసీ ఏం అనలేదు...'

'...'ఫోన్ కట్ అయిపోయింది.

అర్ధరాత్రి దాటింది.హ్యాండ్ బాగ్ మీద తల వాల్చుకుని,చీరని గుండెల నిండా కప్పుకుని పడుకోడానికి ప్రయత్నిస్తోంది ఆమె.రెండ్రోజుల్లో పౌర్ణమి.అటూ ఇటూ కదిలినప్పుడు చప్పుడు చేస్తున్న పట్టీలు,కిటికీ లోంచి వస్తున్న వెలుగుకి మెరుస్తున్నాయి.మసక మసకగా ఉన్న వెన్నెల వెలుతురులో ఆమెని గమనించాడు అతను.పొందిగ్గా కట్టుకున్న

కలంకారీ కాటన్ చీర,ముఖం మీద పడుతున్న జుత్తు,మూసినా కూడా పూర్తిగా రెప్ప సరిపోనంత పెద్ద కళ్ళు. అతన్ని చూస్తోందేమో అని భయపడ్డాడు.

బాత్రూం దగ్గర లైటు మిణుకు మిణుకుమని వెలుగుతూ ఆరుతూ విసుగు పుట్టిస్తోంది.పక్కనుండి వేగంగా వెళ్లిన రైలు చప్పుడుకి ఉలిక్కిపడి లేచింది ఆమె. ఎదురుగా అతను కనిపించలేదు.మళ్ళీ నిద్రపోవడానికి ప్రయత్నించింది.పక్క బెర్త్ లో పిల్లాడు గుక్క పట్టి ఏడుస్తున్నాడు.సాయంత్రం నుంచి పడుకునే ఉన్న మనిషి ఆపకుండా గురక పెడుతున్నాడు.ఎదురుగా పైన ఎవరో కుర్ర జంట.ఊసులు చెప్పుకుంటూ గుసగుసలాడుకుంటున్నారు.లేచి అతని కోసం వెతికింది.తలుపు దగ్గర కూర్చుని ఏదో రాయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.డైరీ కాబోలు.

ఇవతల ఇద్దరు ఆడవాళ్ళూ మాట్లాడుకుంటున్నారు.పళ్ళు అమ్ముకునే వాళ్లేమో.పక్కనే గంపలు ఉన్నాయి.

'వెళ్లే రైల్లో రాయడం అంటే..ఇసుకలో పిచ్చి గీతలు గీసినట్టే.నా రాతలా వంకర టింకరగా తయారవుతాయి.' ఎదురుగా కూర్చోబోయింది,కొంచెం దూరంగా.

'అయ్యో ఇక్కడ కూచుంటున్నారేంటి?' ఖాళీ జామపళ్ళ బుట్టలో ఉన్న పాత దిన పత్రికని అడిగి తీసుకుని ఆమెకిచ్చాడు.

'నాకు తలుపు దగ్గర కూచోడం ఇష్టం అండీ.కానీ మా ఆయనకి ఇష్టం ఉండదు.మీకు పెళ్లైందా?'దినపత్రికని పరిచి దానిపై కూచుంది.

'హా..చేశారు.'

'..'అర్థం కానట్టు చూసింది.

'నా మరదలే...'బైటికి చూసాడు.

'అదృష్టవంతులు.పెద్ద వాళ్ళు చేసిన పెళ్లిళ్లే ఉత్తమం.అందునా వరసైన వాళ్ళైతే గొడవే లేదు.'

'ఆ గొడవలే ఇక చాలని, తెంచేసుకుని తిరిగి వెళుతున్నా.'పుస్తకం మూసాడు,అప్పటి వరకూ తను రాసుకుంటున్న పేజీని చివర మడత పెడుతూ.

'మ్..'

'చిన్న చిన్న గొడవలండీ..మేనల్లుడినని మా అత్తామామకి లోకువ.తనకేమో వాళ్ళ గారాబం.చిన్నప్పటి నుండి కలిసే పెరిగాం. ప్రత్యేకంగా ప్రేమ ఎలా చూపిస్తాను?రోజూ నరకం.ఒకళ్ళకి ఒకళ్ళం ఇష్టంలేని బంధం అన్నట్టుంది మా పరిస్థితి.'

'మీ తప్పేం లేదా?'అతను సమాధానం చెప్పలేదు.

ఊళ్ళని,చెట్లని పలకరిస్తూ దాటుకుంటూ పోతోంది. రైలు తలుపునుండి ప్రపంచాన్ని చూస్తుంటే జీవితంలా అనిపిస్తోంది.అందరూ వచ్చి వెళ్లిపోయేవారే అన్నట్టు తోస్తోంది. చందమామ మాత్రం చివరివరకు వస్తా అన్నట్టు రైలుతో పాటే పరిగెడుతున్నాడు.ఫక్కున నవ్వింది, ఉదయం రాబోయే సూర్యుడు గుర్తొచ్చి.

'...'ఏంటి అన్నట్టు కళ్ళెగరేసాడు.

'...'ఏమీ లేదన్నట్టు నవ్వింది.

'ఎవరైనా గుర్తొచ్చారా?మీ వారా?'

'అలాంటిదే.'జుత్తుని చెవుల వెనక్కి తోసింది.

'మీది ప్రేమ వివాహమా?చాలా చనువుగా కనిపించారు మీరిద్దరూ..'

'...'ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు.అనవసరంగా అడిగా అనుకున్నాడు అతను.

'ఏదో ఊరకనే అడిగాను.'

'పదిహేడేళ్ళకి ప్రేమే అనిపించింది.ఇంట్లోంచి పారిపోయే ధైర్యం ఇస్తే గొప్పనిపించింది.'

'మరిప్పుడు?'

'నలుగురు మనుషులుండే మూడు గదుల ఇంట్లో,వారం పది రోజులకి ఒకసారి ఏ అర్ధరాత్రి పూటో హఠాత్తుగా ప్రేమ గుర్తొస్తుంది మా ఆయనకి.తొలికోడి కూసే లోపు ఆ చాప మీదే నలిగి నశించిపోతుంది,ఆ కాస్త ప్రేమ.'

'సారీ..మనం దీని గురించి మాట్లాడుకోకుండా ఉండాల్సింది.'

'అన్నీ బావున్నప్పుడు సరే గానీ,లేనప్పుడే...ఎటు తిరిగి ఎటు వచ్చినా గతంలో చేసిన తప్పు దగ్గరికే వెళ్లి నిల్చుంటాం.గతంలోని మనం వర్తమానంలోని మన జీవితానికి ఎప్పటికీ సమాధానంలేని ప్రశ్నలమే.'

'ప్రేమ వివాహం అంటే ముందు నుండి అన్నీ తెలిసే చేసుకుంటారు కదా? ఏదైనా సమస్య ఉంటే మీరు,మీ వారు కూర్చుని మాట్లాడుకుంటే...'

'నేను మీ కాపురం గురించి ఏమైనా సలహా ఇచ్చానా?ఒక్కసారి మీ అత్తా మామలతో కాకుండా, ఆమె మనసులో ఏం ఉందో కనుక్కోమని చెప్పానా? లేదు కదా?ఏదో సందర్భం వచ్చింది అని ఆపుకోలేక బయటకి చెప్పేసాను.ప్రతీవాడికీ తనకన్నా పక్కవాడి బ్రతుకే బావుందనిపిస్తుంది.వాడి సమస్యలు వీడికి ఇదిగో, ఈ రైలు పట్టాల మధ్య ఉన్న రాళ్ళలా పనికిరానివిగానే కనిపిస్తాయి.నిజానికి రైలు సాఫీగా నడవాలంటే ఆ రాళ్లెంత ముఖ్యమో సంసారానికి చిన్న చిన్న సమస్యలు కూడా అంతే ముఖ్యం.ఆ రాళ్ల విలువ రైలు ప్రయాణం చేయాలనుకునే వాడికి తెలుస్తుంది.తెంచుకుని వచ్చేసిన మీకేం తెలుస్తుంది?'

'..'చురుక్కున చూసాడు ఆమె వంక.

'నేను బాత్రూమ్ కి వెళ్ళాలి.'కోపంగా లేచింది. అతనికి ఇంకేం రాయాలనిపించలేదు.ఫోను చూసుకున్నాడు. ఛార్జింగ్ అయిపోవచ్చింది.

చాలాసేపటివరకూ ఆ సీటు ఖాళీగా ఉండేసరికి ,ఎవరో ఒకామె తన పిల్లని పెట్టుకుని పడుకుంది. లేపాలనిపించలేదు. తన పిల్లలు గుర్తొచ్చారు.ఫోన్ తీసి టైం చూసుకుంది.ఇంకా మూడుగంటల ప్రయాణం. మళ్ళీ తలుపు దగ్గరికి వచ్చింది.అతను అలా శూన్యంలోకి చూస్తున్నాడు.వచ్చి కూర్చుంది.కాళ్ళని మడిచి పెట్టుకుని మెట్లని వేలిచుట్టూ తిప్పుతూ కిందకి చూస్తోంది.అక్కడ గంపలతో కూర్చున్న ఆడవాళ్ళు మాత్రం ఆగకుండా వాగుతున్నారు.

'అయినా ఒదినీ..నీ అల్లుడు మంచోడే కదంటే?'

'మంచోడని సిన్నగా అంటావేటే? బంగారం.పైసా కట్నం లేకుండా సేసుకున్నాడు నా కూతుర్ని.'

'మరింకెందుకే నీకీ అద్దరేత్తిరి వరకా దూటీలు?సుబ్బరంగా ఏ సాయంకాలం బండికో కొంపకి పోక?'

'నా కూతురు అల్లుడూ కూడా ఇదే మాటంటారొదినీ.కానీ సిన్న పిల్లలు కదా.కొంపలో నేను లేపోతే కాంత సరదాగా ఉంటారని.'

'బాగానే ఉంది.సెట్టెనకాతల నుండి సందమామ తొంగి తొంగి సూత్తన్నాడని,గుడిసెనకాల కోడి గుడ్డెట్టనందంట.అలా ఉంది నీ వరస.'

అతను,ఆమె పగలబడి నవ్వుకున్నారు ఆ అమాయకపు ఆడవాళ్ళ మాటలకి.

'సారీ..'ఒకేసారి చెప్పుకున్నారు ఇద్దరూ.

'సాయంత్రం నుండి ఇదే మీరు నవ్వగా చూట్టం నేను.మరోలా అనుకోవద్దు.మీరు నవ్వితే పడే సొట్టలు బావున్నాయి. మగవారికి అరుదుగా ఉంటాయి.సొట్టలు పడితే అదృష్టం అంటారు.'

'మ్..ముఖం కడుక్కుని వచ్చినట్టుంది.కాటుక కొద్దిగా చెదిరింది.

'ఇంతకీ,మీరు ఏ ఉద్యోగం చేస్తారు?'

'చిన్న వ్యాపారం.అప్పుడప్పుడు పత్రికలకి కథలు రాస్తుంటాను..'

'నాకు పుస్తకాలు చదివే అలవాటు పెద్దగా లేదు.ఏమనుకోవద్దు.నా చదువు మధ్యలోనే ఆగిపోయిందని ఉక్రోషం.వివాహం విద్యానాశాయ అంటారు కదా అలా..'

'జీవితమే పెద్ద పుస్తకం.అది చదివినట్టున్నారు మీరు.చాలు.ఇంతకీ మీరేం చేస్తుంటారు?'

'ఇద్దరు పిల్లల తల్లిని,ఒక దిగువ మధ్యతరగతి భార్యని.బహుశా నా ఉనికిని వెతుక్కుంటున్నాను అనుకుంటా.ఉద్యోగం చెయ్యడం మా వారికి ఇష్టం లేదు..'

'నా మరదలికి ఉద్యోగం చెయ్యాలని ఆశ.నాకన్నా కూడా చాలా తెలివైంది తను.కానీ ఇప్పుడు..'

'ఆశలు పడటమే మనిషి చేయగలిగేది..'.

'మీ మాటలు,గొంతు చాలా బావున్నాయి.నేను కాదు,మీరు రాయాలి కథలు..'

'కొద్దిగా సంగీత జ్ఞానం ఉంది లెండి.ప్రేమించుకునే రోజుల్లో అనేవాడు మా ఆయన.నాతో సినిమాల్లో పాటలు పాడిస్తా అని..ఇప్పుడు జోలపాట పాడినా విసుక్కుంటాడు.'చీర కొంగుని దగ్గరగా చుట్టుకుంటూ.

'ఈ విసుగుకీ ప్రేమకీ చాలా దగ్గర సమ్మంధం ఉందండోయ్.మెత్తగా ఉంటే చులకనైపోతా అని విసుగు నటిస్తా నేను...'

'విసుగు మొహం చూస్తేనే దగ్గరకి వెళ్లాలనిపించదు నాకు.అందుకే కాస్త విసుక్కోగానే ఏడుపు వచ్చేస్తుంది'.

'అసలు నాకు తెలియక అడుగుతాను,ఏం చెప్పినా నీ కోసం,మన కోసం అని ఎందుకు ఆలోచించవు?'

'ప్రేమగా చెప్తే ఎందుకు వినను?బుజ్జగించాల్సిన అవసరం లేదు.కానీ నా అభిప్రాయాలకి కూడా విలువిస్తున్నారు అని నాకు నమ్మకం కలగాలి కదా?'

'అందరిలా ప్రేమని పైకి చూపించలేను.అర్థం చేసుకునే మనసుంటే నా ప్రతీ చేష్టలో నీకు ప్రేమ కనిపిస్తుంది.అయినా అన్నాళ్ళు కాపురం చేసాక కూడా,నేనిలాంటి వాడిని అని తెలుసుకోలేకపోతే ఇంక మన బంధానికి అర్థం ఏం ఉంది?'

'పెళ్ళికి ముందు నువ్వు,పెళ్లయ్యాక మీరు గా మారిపోయావు.ఇద్దరు పిల్లలతో ఇంట్లో కూచోపెట్టావు.'

'మన మధ్యన ఉన్న దగ్గరితనం బయటి వాళ్ళ ముందు చూపించాల్సిన అవసరం ఏం ఉంది?బయట పని చెయ్యడం అంటే ఎన్నో ఒత్తిళ్ళని తట్టుకోవాలి.ఆ కష్టం నీకెందుకు అని...అయినా నా కన్నా నువ్వు తెలివైన దానివని సిగ్గు లేకుండా ఎన్నో సార్లు ఒప్పుకున్నాను.'

'సరే ఇకనుండి నువ్వు ఆ విసుగనే ముసుగు వేసుకోకుండా ఉండు అయితే..నా కోసం. '

'నువ్వు అన్నిటికీ ఆ ఏడుపు ముసుగు వేసుకోకు అయితే..ఇది నా కోసం..' ఈ సారి ఆమె చూపులు అతని చూపులకి కలిసాయి.

'సార్..ఇక్కడ కూర్చోకూడదు.వెళ్లి లోపల కూర్చోండి..మేడం పదండమ్మా'వెనకనుండి రైల్వే పోలీసు లాఠీ తో తలుపు మీద తట్టి వెళ్తూ చెప్పాడు.

అందమైన కలల కొలనులో రాయి పడి చెదిరినట్టనిపించింది. ఎందుకో ఇబ్బందిగా అనిపించింది ఇద్దరికీ. కాసేపు ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు.

రైలు బ్రిడ్జి మీద నుండి వెళ్తోంది...

'గోదావరా??'అప్పటిదాకా ఎదురుగా కుదురుగా ఉన్న ఆమె వచ్చి పక్కన కూచుంది.అతను ఊహించలేదు. గాలి వారి ఇద్దరి మధ్యనుండి కొంచెం కష్టపడి తప్పించుకు వెళ్తోంది.

'జాగ్రత్త...పడతారు.'తన చేతిని ఆమె కాళ్ళకి అడ్డుపెడుతూ కంబీని పట్టుకున్నాడు.

'చిల్లరుంటే ఇస్తారూ?నా బ్యాగ్ అక్కడ వదిలేసాను.'

'మ్..'

'గోదారమ్మని చూస్తే భయం ఎందుకండీ..నా తల్లి..'దణ్ణం పెట్టుకుని చిల్లర వేసింది.

చల్లని గాలి మనసుని,ఆలోచనల్ని కూడా శుద్ధి చేస్తున్నట్లుంది.

'ఇదిగో,టీసీ అడిగితే ఈ టిక్కెట్టు చూపించండి.విజయవాడలో దిగినప్పుడు తీసుకున్నాను.మీరు మంచి నిద్రలో ఉన్నారు ఇద్దామంటే.'

'మొద్దు నిద్ర నాది.థాంక్యూ...మీకు నేను నూట ముప్పై ఆరు రూపాయలు బాకీ..ఇందాకిచ్చిన చిల్లరతో కలిపి.'టిక్కెట్టు తీసుకుంటూ గమనించింది,అతని చేతి మీద హృదయాకారంలో చిన్న పచ్చబొట్టు.అతని భార్య పేరు కావొచ్చు.

రాజమండ్రి దాటింది.మాటల్లో మునిగిపోయారు.తనని పట్టించుకోవట్లేదని చందమామ అలిగి మబ్బుల వెనక దాక్కుని మధ్య మధ్య వచ్చి గమనిస్తున్నాడు. చలం సాహిత్యం నుండి,రఫీ పాటల మీదుగా,కోఠీ లో చవగ్గా దొరికే చిన్నా చితకా వస్తువులని దాటుకుని,హుస్సేన్ సాగర్ లో బుద్ధుడిని పలకరించి భీమిలి బీచ్ లో రాళ్లతో ఆడుకుంటూ...సంభాషణ చాలాసేపు సాగింది.

అలాగే కూర్చున్నారు ఇద్దరూ.శరీరాలు తగలట్లేదు.కానీ అక్కడినుండి వెళ్లాలనిపించలేదు.చాలాసేపు మౌనం.అప్పుడప్పుడు ఆమె జుత్తు అతని ముఖం మీద పడుతోంది. ఇద్దరికీ మనసు చాలా తేలిగ్గా ఉంది.ఆ రోజు వరకు ఉన్న చిన్న చిన్న చింతలన్నీ తీరిపోయినంత ఆనందం.రేపటికి జవాబుగా ఏదో భరోసా దొరికిన భావన. ఒక పాత స్నేహితుడిని కలిసినట్టుంది.మన తప్పొప్పుల్ని వివరించి చేప్పే ఒక ఆత్మీయ నేస్తం తారసపడినట్లు...

ముఖం కడుక్కుంటూ అద్దంలో తనని తాను చూసుకున్నాడు.ఏదో కొత్తగా మళ్ళీ పుట్టినట్టు అనిపిస్తోంది. అద్దంలో దూరంగా అతని వెనక ఆమె..వెళ్లాల్సిన చోటు దగ్గరవడంతో బ్యాగ్ సర్దుకుంటోంది.ఉన్నట్టుండి గుర్తొచ్చింది,ఆమె పేరైనా అడగలేదు అని ..బండి ఆగింది.

దిగి నడుస్తోంది.వెనక్కి తిరిగి చూడలేదు లేదు ఆమె.వర్షం పడినట్టుంది.నీటిగుంటలో ఆమె ప్రతిరూపం చూసుకుంది.

'ఇంత సౌఖ్యమని నేఁ జెప్పజాల...ఎంతో యేమో యెవరికిఁ దెలుసునో?' అన్నవరం స్టేషన్లో టీ కొట్లోంచి పాట వినిపిస్తోంది.వింటున్న ఆమెలో తృప్తితో కూడిన చిన్న చిరునవ్వు.

బండి ఆగాల్సిన దానికన్నా ఎక్కువ సేపు ఆగింది ఆ స్టేషన్లో.అతని మరదలికి ఫోన్ చేసాడు.లేచినట్టు లేదు ఇంకా.

పుస్తకం తెరిచాడు,రెండు వంద నోట్లు.బాకీ తీర్చేసింది కాబోలు.

ఆమె సగం పూర్తి చేసిన పజిల్ పూర్తి చెయ్యడం ప్రారంభించాడు అతను.రైలు కదిలేసరికి ఆఖరు గడి పూర్తయింది..'సీత' అన్న అక్షరాలతో...బహుశా అతని తర్వాత కథ కావచ్చు.మెల్లగా ఆమె కనుమరుగైంది!!!!

****